

več na kopno!... Vaš podanik sem!... Usmilite se me!..."

"Kaj mi daš, da te rešim?" — ga vpraša lev.

"Poginiti moram itak, če me ne rešite!..." reče osel. "Veličanstvo, če me rešite in potem na kopnem dohitite, me smete raztrgati in požreti!..."

"Velja!" ... de lev veselo.

Takoj začne na priročnem mestu izkopavati jarek. Voda je jela odtekati. In že do jutra je odteklo toliko vode, da je zlezel osel na kopno.

"No, sedaj pa v dir!" reče lev. "Napni vse moči!... Zakaj gorje ti, če te dohitim!..."

"Veličanstvo, izmučen in lačen sem!... Dovolite mi, da se odpočijem in najem!..."

Lev mu milostno dovoli. — —

Osel pa počiva, já, misli in ugiba. Misleč, da ga lev ne opazuje, se spusti končno v beg.

"Oho, dravec!" ... zarjove lev. "Obljuba dela dolg!..."

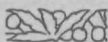
Z velikimi skoki ga dohiti in podre na tla.

"Veličanstvo, usmiljenje!..."

"Obljuba dela dolg!..."

In lev raztrga osla in ga požre.

Osel je obljubil levu preveč. Tudi nekateri ljudje obljubijo v nesreči za malenkost več, nego morejo v resnici dati. Taka nepremišljenost jih dovede navadno v še večjo nesrečo nego je bila ona, ki so ji ušli z velikimi obljubami, ne računajoč na lastno moč. Tudi osel bi se bil še morda rešil, da ni obupal prehitro.

Na počitnicah.

(Konec.)

III.

Počitnice so bile Julki in Ivanki prijetne. Teta je bila vesela obeh. Najbolj pa jo je vzradostilo, ko je videla, kako odkritosrčno se deklici ljubita. Kar ena, to druga.

Ure brezskrbnih počitnic so hitro potekale. Julijski dnevi so bili vroči in dolgi. Zjutraj sta bili deklici navadno pri sveti maši v farni cerkvi. Dopoldne sta napravljali izlete in izprehode iz vasi v prosto naravo. To pa le, kadar je bilo vedro vreme. Ob deževnih dneh pa sta se držali doma. Enkrat sta bili obe pri Ivankini teti, drugič pa zopet obe pri Julkinih starših.

Popoldne, ko je bilo solnce najbolj žarko, pa sta sedeli s teto v uti in prebirali knjige. Teta so šivali. Vmes pa so se vse tri zabavno pogovarjale.

Julij se je krčil. Tedaj šele je izrazila Ivanka željo svojih staršev Julki.

„Vidiš, Julka, jaz sem že dolgo tu. Človek se naveliča biti zmerom v enem kraju. Postaja mi dolgčas po starših. Tako neizrekljivo bi jih zopet rada videla. Koncem tega tedna bom odšla domov. Teti sem že povedala. — Gotovo se spominjaš mojega pisma, v katerem sem ti pisala, da ti imam nekaj posebnega sporočiti. Menda si že pozabila na to, ko me nisi nikoli vprašala po tem. Jaz nisem pozabila, ampak sem odlašala, da te tembolj razveselim. Moji starši želijo, da prideš z menoj na Štajersko. Pripravi se torej, da bova odšli koncem tedna. Tvoji starši bodo gotovo zadovoljni.“ Tako iskreno je govorila Ivanka. In Julki so stopile v oči solze tihega veselja.

„Le pripravi se, da boš šla z menoj.“

„Ah, Ivanka, ti si predobra. In kako naj ti jaz poplačam tvojo ljubezen?! Ti me imaš preveč rada. A ker želim, da ostaneva še skupaj, bom prosila starše, da me pustijo s teboj.“

Še tisti dan je prosila Julka svoje starše. In dovolili so ji. Nepopisno je bilo veselje obeh deklic. In Ivanka se je zahvaljevala Julkini materi z ginjenim srcem, da pustijo Julko z njo na zeleno Štajersko.

In v soboto tistega tedna je peljal črni voznik prijateljici v dalje proti Ivankinemu domu.

Vukovoj.

